

Idea vitae Teresiana iconibus symbolicis expressa, in quinque partes divisa : prima figurat sui cognitionem, secunda sui mortificationem, tertia virtutum acquisitionem, quarta mentalem orationem, quinta divinam contemplationem

<https://hdl.handle.net/1874/31752>

IDEA
VITÆ TERESIANÆ
ICONIBVS SYMBOLICIS
EXPRESSA,

IN QVINQUE PARTES DIVISA.

PRIMA FIGURAT SUI COGNITIONEM,
SECUNDA SUI MORTIFICATIONEM,
TERTIA VIRTUTUM ACQUISITIONEM,
QUARTA MENTALEM ORATIONEM,
QVINTA DIVINAM CONTEMPLATIONEM.

Dedicata Reverendo Adm, in Christo Patri Observantissimo.

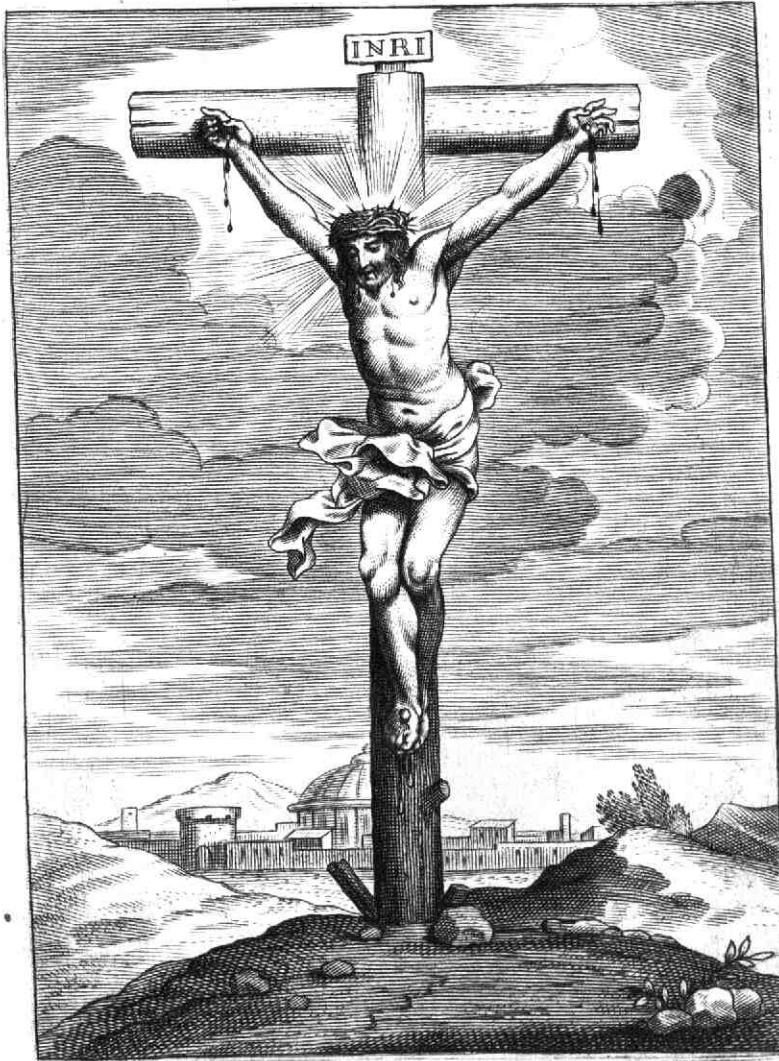
R^{DO}. PATRI HUBERTO A S. JOANNE BAPTISTA
Carmelitarum Discalceatorum per Flandrō-Belgium Provinciali.

ANTVERPIÆ, Exstant Venales, apud Jacolum Mefens.

KUNSTHISTORISCH EN
DER RIJKSUNIVERSITEIT UTRECHT
AFDELING IKONOLOGIE

(4)
Status Naturæ Reparatae.
Hominis Redemptio.

Tandem venit exoptatum,
Ab æternâ destinatum
Tempus providentiâ,
In quo tantis nos à malis,
Christi morte liberalis
Vendicaret gratia.

Homo Deum cum affligit,
Et ut reum crucifigit,
Homo tunc redimitur,
Et amissæ Libertati,
Gratiæque potestati
Lapsus restituitur.

Fuit ergo copiosa,
Et per Christum pretiosa
Humana redemptio;
Mansit tamen Lex peccati,
Et ad malum inclinati
Hominis dissensio.

Anima.

Est à Deo hæc creata,
 Et Adamo inspirata,
 Per quam capit vivere,
 Se movere, sentire,
 Rationi obedire,
 Et secum discurrere.

Est imago Deitatis,
 Et divinæ Trinitatis,
 Quæ Deum cognoscere
 Alis debet intellectus,
 Et nativos per affectus
 Hunc solum diligere.

B 2

Sed cum post Adæ peccatum
 Jam sit illi magis gravis
 Delectari sensibus;
 Sæpè, licet spiritalis,
 Cæca fit, & animalis
 In suis affectibus.

Spiritus.

Numquàm se Virtuti dedit,
 Qui fidentèr non obedit
 Ad impulsùm Spiritus,
 Carnis motus refrænare,
 Sed & corpus flagellare
 Quando dicitur cœlitis.

Olim caro serviebat
 Sinè luctâ, nec audebat
 Contrâ mentem surgere;
 Sed post culpam Rationi,
 Spiritusquè functioni
 Numquàm se vult subdere.

Ergò caro hæc rebellis,
 Fame, siti, & flagellis
 Est domanda fundiùs;
 Quando nobis ad virtutem,
 Ad fervorem, ad salutem
 Calcar ac dicit Spiritus.

Voluntas.

Fertur homo voluptate ,
 Cæcâ suâ voluntate ,
 In objectum obvium ,
 Sibi bonum uti tale ,
 Apprehensum , vel reale ,
 Frequens sed in devium.

Tota paret hic alata ,
 Ut illius agitata
 Signetur velocitas ,
 Nam quæ docet mens amare,
 Ad hæc facit hanc volare
 Affectus agilitas.

Sibi currit inæqualis ,
 Velut cæca , sensualis
 Extrâ scopum debitum ;
 Specieque bonitatis ,
 In profundum cæcitatís
 Secum trahit Spiritum.

Potentiæ Animæ inordinatæ.

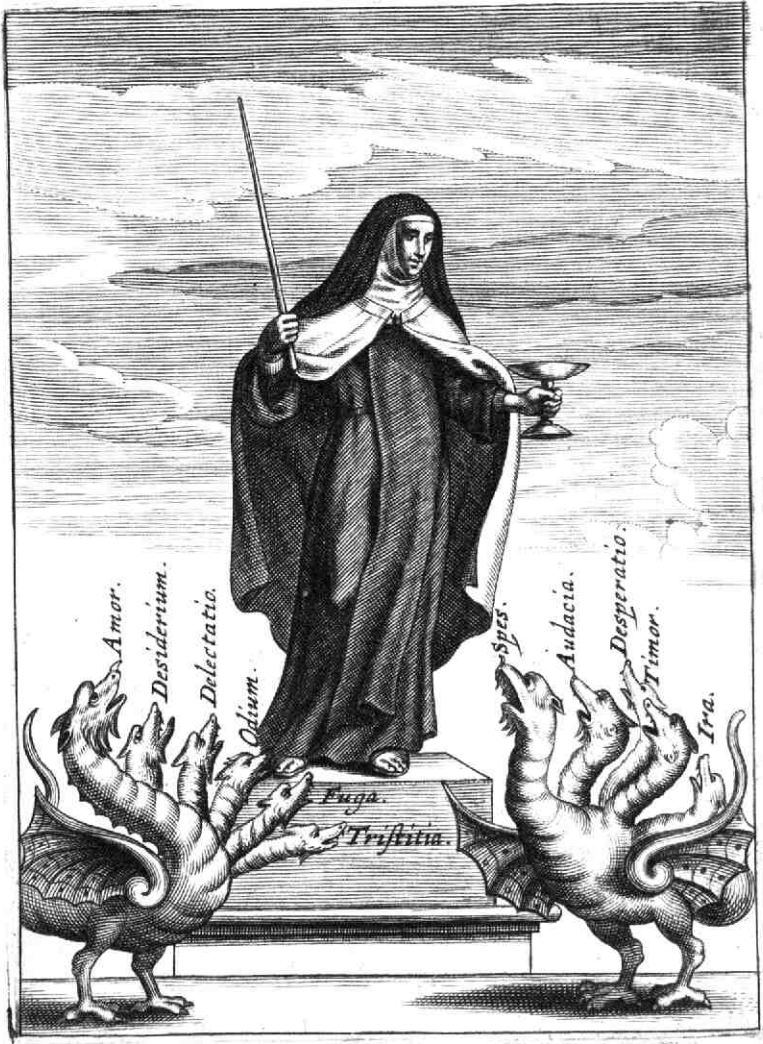

Intellectus, cælo natus
 Velût flamma, Rex est datus
 Cæteris potentijs,
 Ut illius ad divina,
 Sicûr avis Aquilina,
 Convolent notitijs.

Sed pôst lapsum, quia vana
 Speculatur, & profana,
 Hunc voluntas sequitur
 Dùm affectat sensitiva,
 Quorum & memorativa,
 Speciebus pascitur.

Homo totus sic fædatur
 Extrâ Deum & versatur,
 Sectando carnalia;
 Sed si sensus custodiret
 Intûs tanta non sentiret
 Animæ hostilia.

Passiones inordinatæ.

Appetitus sensitivus,
 Nobis inest qui natus,
 Habet multa capita:
 Sex ardentè concupiscunt,
 Irâ quinque invaluiscunt
 Et hiant ad vetita.

Hæc vocantur Passiones,
 Quæ frequentèr ut dracones
 Præ fervore rabiunt;
 Et dum menti dominantur,
 Nèc rigore cicurantur,
 Nèc amore Sapiunt.

Plus mirandum si te totum,
 Per Circeum velût petum,
 Transforment in bestiam;
 Pænâ Deus hæc multavit
 Sontem Adæ, dum peccavit,
 Inobedientiam.

Sensualitas , & Ratio.

Nobis sui notionem,
 Dùm infudit rationem,
 Dedit summa Deitas,
 Për quam velût vitæ ducem,
 Sequeretur veram lucem
 Nostra sensualitas.

Sed dùm sicut naturale
 Illi jam fit, quid carnale,
 Ut flores appetere;
 Hinc obfistit rationi,
 Se nec ejus motioni
 Umquam vult submittere.

Fortis est, hunc qui frænare
 Scit Leonem, & domare
 Spirituali gladiò,
 Illum decet coronare,
 Hunc qui nescit formidare;
 In virtutum Stadiò.

Cognitio sui ipsius.

Fuit semper hæc Sanctorum,
 Et est modò, forma morum:
 semet ipsum noscere;
 Hanc inquire, si perfectus,
 Deo Charus, & dilectus
 Esse vis, & sapere.

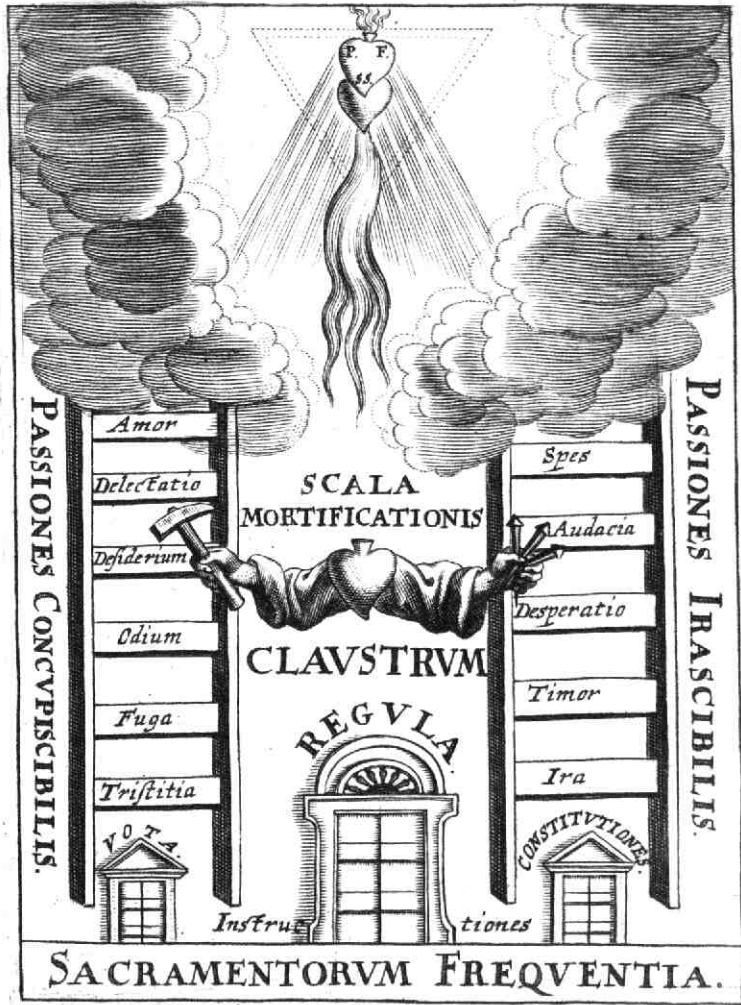
Quod es, eris, & fuisti,
 Quid potes, & potuisti,
 Nunc facis, vel facies:
 In hoc Libro declarantur,
 Et Legendo perlustrantur
 Oculorum acies.

D

Ergò nihil est necesse,
 Tibi velis si prodesse,
 præter hanc notitiam;
 Hæc ut fax te Serenabit
 Scire Deum & præstabit,
 Per ipsius gratiam.

(14)
 SECUNDA PARS.
 Praxis Mortificationis.

Quàm formosus sit creatus
 Primus homo, deformatus
 Për peccatum postea;
 Cuncti satis jam viderunt,
 Ex se-ipsis & noverunt,
 Non quod fuit antea.

Licet primum tamèn statum
 Nunc sperare post peccatum
 Reformato homini,
 Dum est totus expurgatus,
 Foris intus renovatus
 In conspectu Domini,

Ad hoc juvant Sacramenta,
 Ordinisque Firmamenta,
 Cum influxu gratiæ;
 Sed qui portas has intravit,
 Et banc Scalam inchoavit,
 Memor sit constantiæ.

Mortificatio interior.

Qui non est mortificatus
 Juxta Leges sui status,
 Nec politus malleo,
 Cruci sed nec est affixus,
 Christo clavis & confixus
 In agone felleo.

Numquam iste se transcendet,
 Nec ad Deum hinc ascendet
 Illius Oratio;
 Nam cor mundum, & purgatum,
 Vult quietum, & pacatum
 Mentis elevatio.

Hinc Lex prima purgandorum,
 Contra Legem est membrorum
 Audacter insurgere;
 Et hanc menti repugnantem,
 Vel ad malum incitantem
 Ferventer subigere.

Mortificatio exterior.

Quod apparet in hâc foris
Placens in exterioris
Actionis specie,
Illud sensus reformatos
Signat, mores & pergratos
Vèl èx solâ facie.

Hæc sedata vultus norma,
Ut claustralis vitæ forma,
Commendatur plurimum,
Nâm incultus in externis
Nûmqûam fructû in internis
Producet vel minimum,

Sed nec mente quis in cœlô
Conversatur, quàm qui velô
Visum occuluerit;
Contemplatur tunc divina,
Sicut Moyse, cùm in Sinâ
Sub nube latuerit.

Mortificatio propriæ Voluntatis.

Cunctis ex Adamô natis
 Magna fuit Voluntatis
 Facta depravatio ;
 Cujus tamên facultatis ,
 Et nativæ cæcitatîs
 Præfens est fanario :

Dùm ut velò, quod inflarum
 Ventò fertur circumlatum,
 Ad fuperna ducitur ;
 Vèl ut flos , ad Solis Lumen
 Qui fe vertit , Dei numen
 Fidâ mente fequitur.

E

Pax eft bonæ Voluntatis ,
 Et largitor fanitatis
 Chriftus hanc perentibus ,
 Et ad nutum obedire ,
 Nòn mandare , fed fervire
 In claustrò volentibus.

Mortificatio intellectus.

Hic est Princeps facultatum,
 Animæque potestatum,
 Ardens scire omnia;
 In hunc finem & abstrusa,
 Speculatur, & confusa
 Somniorum somnia.

Sed hic ardor moderatur,
 Dùm per fidem illustratur
 Clariori lumine;
 Tunc stat illi ratum, fixum,
 Solum scire Crucifixum
 Totò suo nomine.

Ex quò volat ad divina,
 Velut avis Aquilina,
 Contemplando mystica;
 Quia nubes jam erroris,
 Fructus sumet amoris,
 Vicit luce cœlicâ.

Mortificatio proprij Iudicij.

Quamvis tua tibi sensa
Videantur tam perpensa
Ad normas artificis ;
Sicut erit circumspecti ,
Super Iridem evecti
Gnomon Dei Iudicis ;

Agis tamèn imprudentèr ,
Si præsumas insolentèr
Hæc præferre cæteris ;
Nàm tunc solum non errabis ,
Quando tua conformabis
Sensa tibi superis .

Hæc est via Deo grata ,
Et à Paulò prædicata :
Altum nolle sapere ;
Sed timendo , Prælatorum ,
Vèl censuræ Seniorum
Sese totum subdere .

Mortificatio Memoriae.

Dei memor se libentèr
Hæc explorat, & prudentèr
Memorata respicit;
Et ut de Iano narratur,
Antè, retrò se scrutatur,
Et ut bifrons aspicit.

Pennâ dein, & Scripturâ
Sedet librum repletura
Sanctis imaginibus;
Nâm profanæ dispelluntur,
Et terrenæ proferuntur
Figuris cælestis us.

Probè novit quod vagarum
Sibi nocet Idearum
Efformare copiam;
Nâm oblita Creatoris,
Passa Dei tunc amoris
Magnam est inopiam.

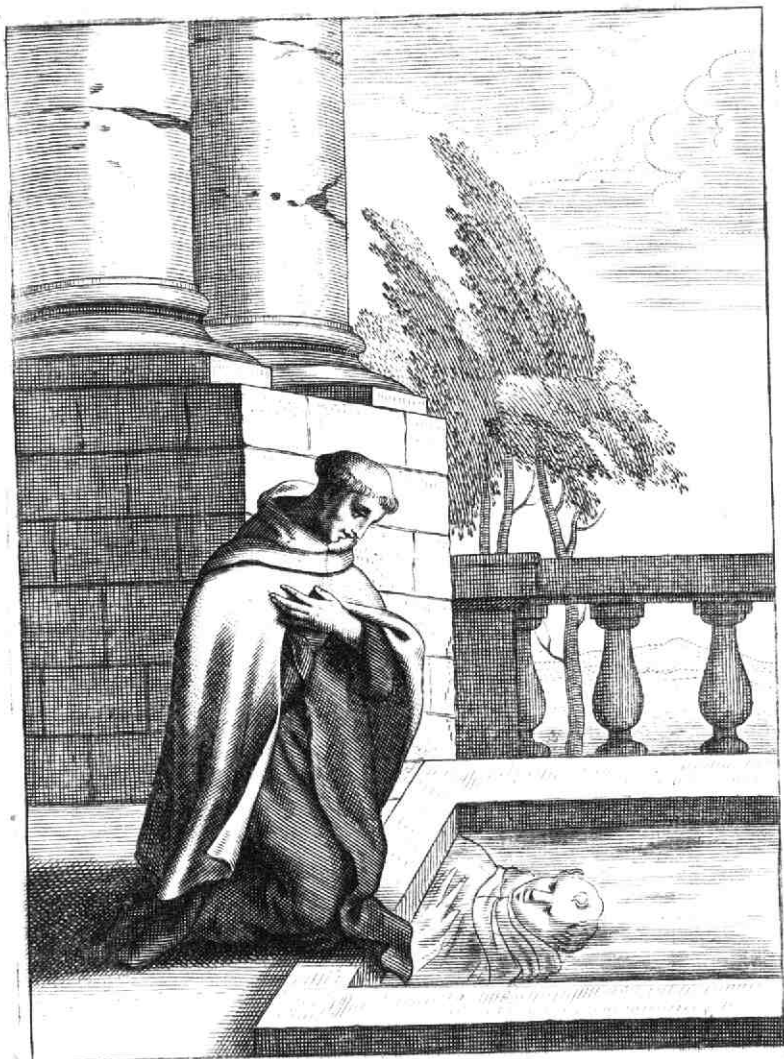
Mortificatio Appetitus sensitivi.

Ut Leonem refranare,
 Et humana cicurare
 Valet hunc audacia;
 Sic & mens hunc appetitum,
 Brutum, ferum, infrunitum,
 Domat Dei gratia.

Hinc instantèr est orandus, Appetitum irascentem,
 Christus Jesus, & precandus, Frænans & concupiscentem
 Ut pèr sua merita, Christi Crucis Æmuli,
 Nobis donet passionum, Dùm hos non ad naturalis,
 Et sædarum motionum, Sed appendant spiritalis,
 Conculcare capita. Normam perpendiculi.

Mortificatio Amoris proprii.

Fuge procul inconsulte,
 Nam te tua non inukè
 Figura decipiet,
 Et fallacem per decorem,
 Tu nempè per amorem,
 Ad insaustra rapier.

Ut Narcissus malè perit,
 Qui se solum amans quærit,
 Velut hic in flumine;
 Amor enim hic privatus,
 Venenatus, Sceleratus
 Est in quòvis homine.

Amor Dei, amor Sanctus,
 Est illius hostis tantus,
 Motu necessario, (cit,
 Quod in quantum hic augetur
 Tantum ille tunc decrefcit
 Affectu contrario.

Odium Sui-ipsius.

Homo Deo gratus
 Sibi vivit odiosus,
 Atque detestabilis;
 Carnem domat hinc flagellis,
 Nam est semper hæc rebellis,
 Et menti terribilis.

Odit in se sensitivum,
 Et à primâ defectivum
 Appetitum specie;
 Odit quod inordinatum
 In se sentit, & non gratum
 Coràm Dei facie.

Odit suimet amorem,
 Nullû sanctum qui fervorem,
 Nèc affectum generat;
 Sed qui solâ carnis curâ
 Se delectans, ex naturâ
 Totus hanc desiderat,

Fructus Mortificationis.

Est iucundum quid spectare
 Feram velut agnum stare
 Ad praecepta Domini ;
 Sed plus gratum est sentire ,
 Deformata obedire
 Reformato homini.

Ramus quercus postquam Sic post carnem iam subactā,
 Agitatus est sexcentis, (ventis Et membrorum legem factam
 Uber est in glandibus ; Legi mentis subditam ;
 Terra quoque in sudore Sui victor lætus donis ,
 Culta longò cum labore Vitam ducit cœli bonis ,
 Tandem gaudet fructibus. Et virtute præditam.

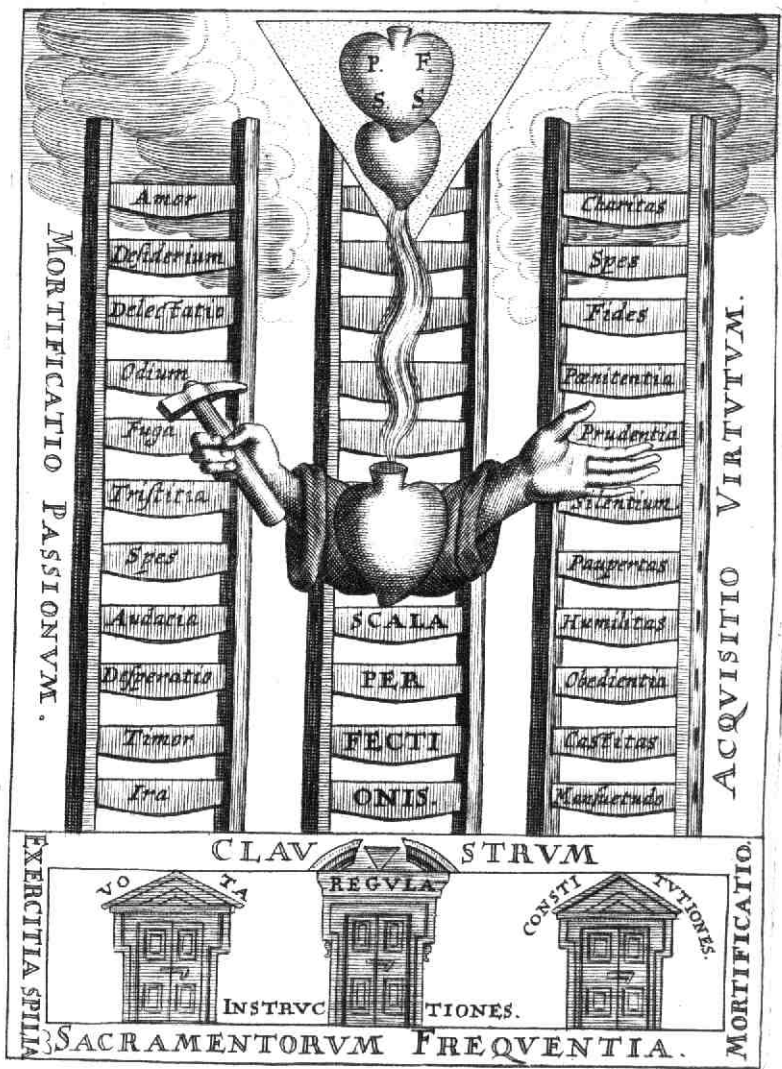
Perseverantia in Mortificatione.

<p>Palma pondus ad immensum Non succumbit, sed appensu Sursum trahens superat ; Est dicata hinc Victori, Nulli cedit qui labori, Donec palmam referat.</p>	<p>Palma crux est, in qua pendet Qui hanc amat, nec descendet Ab hoc ramo gloriae, Sciens quod sic persistendo, Violenter & agendo, Certus sit victoriae.</p>	<p>Hic est status Deo gratus, Et instantèr commendatus, Dùm perseverantibus Illò Christus in agone, Repromisit jus coronæ Regnis in cœlestibus.</p>
---	--	---

TERTIA PARS.
Praxis Virtutum.

Hæc est Scala perfectorum,
Quam si scandas, vitiorum
Superatis gradibus,
De Virtute in Virtutem,
Gradieris ad salutem
Magnis inus passil us.

Nõn jam opus figi clavis,
Dulcis enim, & suavis
Nexus erit Caritas;
Sed hanc scalam ascendentis,
Et ad culmen connitentis
Basis est humilias.

Regularis quodque vita,
Et Sanctarum stabilita
Legum observantia,
Animarum sunt rectrices,
Et Virtutum genitrices,
Stipatæ prudentia.

Virtus.

Virtus debet præliari,
 Velut hastâ militari,
 Æstu & heroicò
 Contrâ cunctos hostes mentis
 Qui tunc fortes, uti senus,
 In bellò domesticò.

Pòst certamen coronatur,
 Sed coronam, quâ donatur,
 Offert Dei filio,
 Cujus signis militavit,
 Et ad cœlos evolavit,
 Victrix jam in præliò.

Est præclarus, & beatus
 Hujus in hâc vitâ status,
 Qui Virtutum habitus
 Totò mentis cum vigore,
 Dei solum ex amore,
 Acquisivit cœli us.

Charitas.

Hæc suaviss, & divina,
Cæterarum & Regina
Est Virtutum Charitas,
Nam informat generatim
Omnes, & has singulatim
Facit benè meritas.

Amat binâ ratione,
Sed sub unâ ratione
Et Deum, & proximum;
Hoc cor signat inflammatum
Amans Deum, & hunc gnarum
Propter Deum maximum.

Hæc purgandos à peccatis
Mundat, & illuminatis
Dat profectus impetus;
Sed in viâ unitivâ
Deo jungit fructivâ
Unione Spiritus.

Spes.

Spes te docet Seminare ,
 Et fidentèr Laborare ,
 Spondens tibi postea
 Cæli fructus, quos hinc flendo
 Et Virtutem excolendo ,
 Seminabis antea.

Nihil speres temporale ,
 Vera spes non novit tale ,
 Mundi Velut accola ,
 Sed virtutum te ditare
 Stude lucris, & beare,
 Ut cælorum incola.

Spes è cælò tibi tota
 Datur, ut hæc tua vota
 Deus hic exaudiat ;
 Hinc quod cupis impetrare ,
 Hoc securè te sperare ,
 Decet, ut advenias.

Fides.

Cæcâ , nãm inevidentèr ,
Fide , sed indubitantèr ,
Crede , quod Ecclesia ,
Et datalem revelatis ,
Qualem dabat fidem ratis ,
Septennis Theresia.

Hoc te docet hæc figura ,
Seù membrânæ ; dùm obscu-
Tibi multa prædicant , (ra ,
Sed quæ vivâ fide lecta ,
Velût face tunc perspecta ,
Cor tuum clarificans.

Est hæc virtus animosa ,
Hinc ut Pallas bellicosâ ,
Est armata casside ;
Ut sis memor profiteri
Fidem tuam , & tueri ,
Contra hostes validè.

Pœnitentia.

Quem peccatis impetivit,
Et delictis laceffivit,
Ex malevolentia,
Hunc placare per vindictam,
Spontè sibi hæc infictam,
Vult ex pœnitentiâ.

Ob offensum sibi Deum
Se castigans, supplicem eum
Orat, ut condoleat,
Et pro suâ bonitate,
Divinâque charitate,
Culpas omnes deleat.

Christi divum & cruorem
Interpellat, & amorem,
Ut posthac viriliter,
Tâm à malo declinare,
Quâm in bono perdurare,
Possit hinc stabiliter.

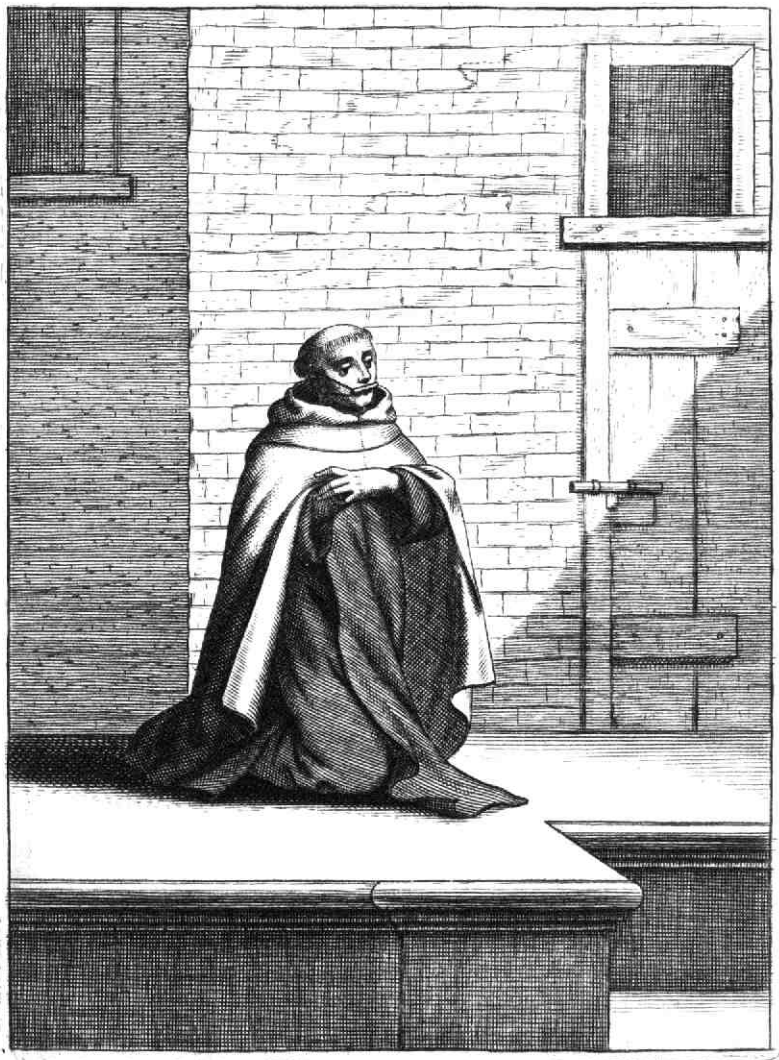

Prudentia,

<p>Notum est ut quid vulgare, Hunc Serpentem denotare, Virrucem Prudentiæ, Mortis schema finem vite, Tibi dicitur per Sanctitæ, Decretum Sententiæ.</p>	<p>Hæc te virtus prævidere Docet, post hæc quæ terrene, Possunt te finalitèr; Ut infantia sic à morte Illic te salves lætâ forte, Et post æternalitèr.</p>	<p>Est imprudens, & Carnalis, Qui de bonis, nèc de malis Sempiternis cogitat, Hæc perpende totiâ mente, Hôc prudenti cum serpente, Qui tær Sana dicitur,</p>
--	---	---

Silentium.

Tunc fidenter habitabis,
 Quando fores obserabis,
 Et te ipsum pessulò,
 Sic & mentem possidebis,
 Quando linguam continebis,
 à Sermone garrulò.

Illam frænò non domantis,
 Nec os suum obruantis,
 Non absque mysteriò,
 Vana fides predicatur,
 Et ineptus judicatur,
 Legis ministerio.

Sed qui foris, intus tacer,
 Intus, foris Deo placet,
 Deum intus suspicit;
 Intus, foris cælum videt,
 Foris, intus mundum ridet,
 Intus, foris proficit.

Paupertas.

Alligatus est catenis,
Opum curis, & terrenis
Qui sordet affectibus;
Hinc ad Deum se levare,
Nec devotò scit tractare
Corde, de caelestibus.

Sed dùm amat paupertatem,
Nullam sentit gravitatem
Totò suò homine,
Undè mente resupinà
Velut alis ad divina,
Faustò volat omine.

Ergò duce paupertate,
Plei à si sic libertate
Volare desideres,
Exercendo corporalem,
Et amando spiritalem,
Te suprà te sufferes.

Humilitas.

Hæc est virtus Christiana,
 Quam nescivit Tusculana
 Ciceronis quaestio,
 Sed nec tota Stoicorum,
 Nec Peripateticorum
 Audiit congestio.

Nil hæc ambit in hoc mundo,
 Nam in sui cordis fundo
 Vana noscit omnia;
 Hinc coronas, & honores,
 Dona Regum, & favores
 Contemnit ut somnia.

Omnem calcat principatum,
 Nam demissum amat statum;
 Cordis verè subditi,
 Promptè gaudens obedire,
 Sicut globus, qui præire
 Solet tactum digiti.

Obedientia.

Hæc cœlesti notione,
 Nôn humanâ ratione,
 Summa diligentia,
 Jugam Christi, sub personâ
 Prælatorum, semper pronâ
 Fert obedientiâ.

Gratum illis inservire,
 Stans horis obedire
 Datam juxta regulam;
 Për hanc mentis cœcitatem,
 Totam subdens voluntatem,
 Deo suo famulam.

Nescit secum disputare,
 Tota nam obtemperare
 Directori didicit,
 Omnis expertus est erroris,
 Sic & qui superioris
 Se præceptis subijcit.

Castitas.

Nomen Sanctum Castitatis,
 Sonat quid suavitatis
 Illud audientibus;
 Angelorum nam hæc virtus,
 Dulce fragat sicut myrtus
 Illam possidentibus.

Hæc imago Deitatis
 Numquam datur inclinatis
 Impuro Cupidini,
 Sed his, qui hunc conculcâdo,
 Næc non corpus castigando,
 Iam non vivunt sanguini.

Tales vident intellectu,
 Toró cordis & affectu,
 Amant Sponsum Cantici,
 Cujus Sempèr in amore
 Casto gaudent ex ardore
 Omnes tenus mystici.

Manfuetudo.

Magnò non est Elephante,
 à Naturâ proclinante,
 Brutum manfuetius,
 Vêl iratum, quod tam pronè,
 Velût duce ratione,
 Rursùm fit placatius.

Sic natura belluina,
 Imò novit & ferina
 Hominem induere;
 Ut tu numquàm erubescas,
 Dùm rogaris, ut mitescas,
 Vêl brutum exuere.

Mansuetudo coronatur
 Laurò, quâ condecoratur
 Illius victoria;
 Nam hæc in virò morali;
 Sibi sæpè non æquali,
 Domat iræ propria,

Justitia.

Pèr bilancem Æquitatis,
 Et hunc entem potestatis,
 Firma fiat justitia;
 Nàm sic æqua ponderando,
 Et iniqua resecando,
 Nil potest malitia.

Caput umbram Deitatis
 Ferr columbam, quia gratis,
 Et ex corde maximo,
 Sibi non, sed cunctis nata,
 Usum sui coronata
 Imparatur proximo.

Ejus absque dictaturâ
 Nulla virtus est futura
 Bona, recta, sedula,
 Illa nam est adæquata,
 Et virtutum conformata,
 Ad amissimam Regula.

Gratitudo.

Sicut laurus à naturâ
 Sempèr viret, sic mansura
 Donèc laurus fuerit,
 Ita gratus acceptorum
 Sempèr memor est donorum
 Quoad vitam duxerit.

Cignus hero tunc gratatur,
 Dum in morte modulatur
 Primum suum canticum,
 Sic in vitâ gratus sonat,
 Sed in morte Deum tonat
 Ergâ se beneficium.

Omni dum potes momentò
 Deo gratus sis memento,
 Pro donis præteritis,
 Et his, quibus nunc potiris,
 Et quæ posthâc operiris
 Prò virtutum meritis.

(41)

Fortitudo.

Fortitudo loricara,
Et ad bellum sic armata,
Hastâ, scutò, casside,
Vult, ut quercus tolerare
Contrâ ventos; nos pugnare
Contrâ nos intrepidè.

Intèr ejus functiones
Princeps est, quòd passionès
Rebèlles spiritui,
Illi cogit obedire
Et virtutum inservire
Majori profectui.

Novit quoque tolerare,
Nèc prò fide formidare,
Tot pœnarum species;
Quas Tyranni sævientis,
Contrâ sanctos & furentis
Adinvenit rabies.

L

Abnegatio Sui-ipsius.

Velut Leo, sic natura
Mundi bonis fruitura,
Ad hæc hians rapitur,
Et honores concupitos,
Ut hic Sempèr infrunitos
Appetitus sequitur.

Sed doctrinam Jesu Christi,
Quid hæc dicat, audivisti
Ejus & consilium:
Quod hos motus abnegare,
Et te crucem vult portare,
Ut fert Evangelium.

Hinc affectus ad coronas,
Ad favores, ad personas
Te decet compescere,
Et fovere, qui te crucem,
Pèr doctrinæ Christi lucem,
Docent concupiscere.

Austeritas.

Lauræ mensæ pulpamenta
 Certa sunt inquinamenta
 Spiritalis animæ,
 Nam dum membra faginatur
 Nostræ mentis aggravatur
 Sempër vitæ intima.

Undè virtus hæc matura,
 Incitatur à jam naturâ
 Abutendi motibus,
 Gulam potus, & ciborum
 Frænat, imò licitorum
 Affectum non usibus.

Panis frustò nam contenti,
 Quò vix erat indigenti,
 Satisfactum Stomacho,
 Servi Dei permanerunt
 Sempër fortes, & dixerunt
 Hoc sat esse monacho.

Magnanimitas.

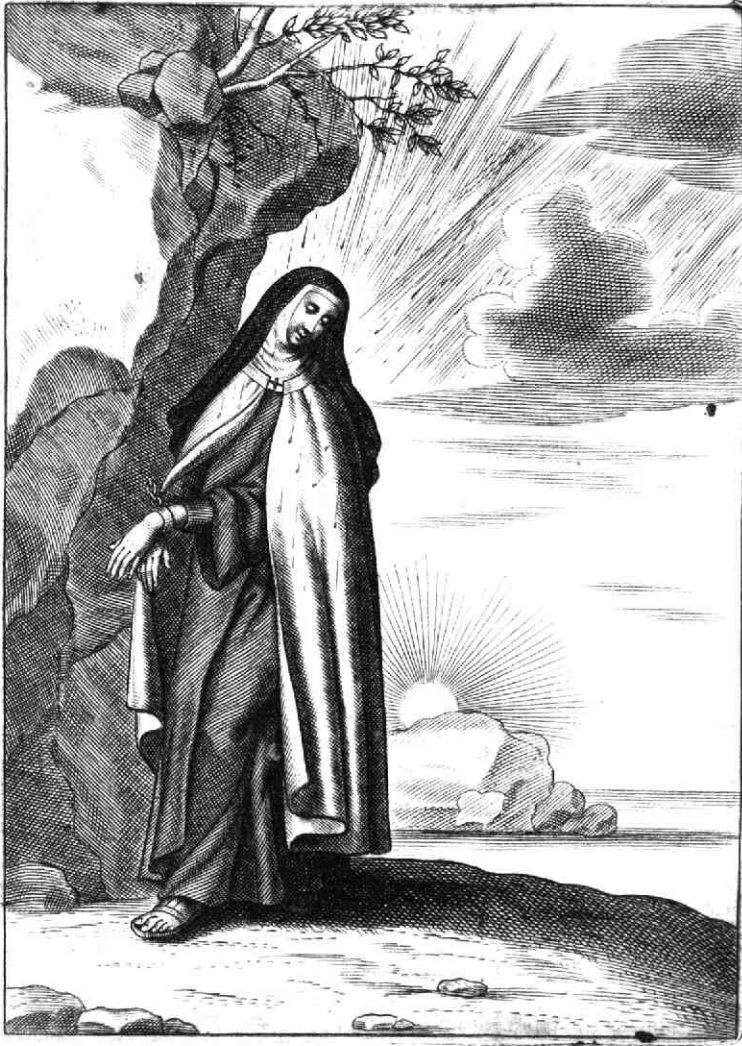

Contemplare mente piâ
Lector in analogiâ
Hic expressi Symboli,
Cuncta signant potestate n,
Magnam cordis voluntatem
Magnæ laudis æmuli.

Ut Regina cum coronâ
Large fundit sua dona,
Et Leoni infidet,
Për quæ nobis indicatur,
Quod ad magna stimulat,ur,
Qui cor magnum possidet;

Sola magna tunc prò Deo
Operatur velût Leo,
Solis magnis pascitur,
Nòn ut magnâ consequatur,
Sed coronam mereatur,
Hinc & magna patitur.

Patientia.

Intèr fructus charitatis
Nota Sempèr fuit latè
Virtus patientiæ,
Sinè cujus fundamentò,
Homo caret incrementò
Virtutum, & gratiæ.

Pati qui scit ut vir fortis,
Nòn formidat ictum mortis,
Nèc amara vincula;
Fractus orbis illabatur,
Nullis malis perturbatur,
Durent & pèr sæcula.

Sæpè manet derelictus,
Inhonorus, & afflictus
Intèr cætus hominum,
Sed in cælis honoratur,
Æquâ mente dùm Sectatur
Patientem Dominum.

Temperantia.

Castâ virtus hæc affectat
 Sensum tactus, cum delectat,
 Sibi fræno subdere ;
 Sed & carnis blandimentis,
 Esculentis, poculentis
 Modum jubet ponere.

Homo cibos appetendo,
 Æquò plus & indulgendo
 Carnis suæ gustibus,
 Ut jumentum infordeſcit,
 Totus intus & ardeſcit
 Impuris affectibus.

Illinc palma soli datur,
 Qui seipſum moderatur,
 Et scit plenè vincere,
 Omnes valens concupitus,
 Et Carnales appetitus
 Velut fræno ducere.

Modestia.

Hoc insigne firmitatis ,
 Demonstratum complicatis
 Anchorarum nexibus ,
 Dedicatur modestorum
 Oculorum , & membrorum
 Probatis custodibus.

Suprà spem cor hic quiescit ,
 Undè cunctis innorescit,
 Quod stet mens firmissima,
 Et internæ probitatis ,
 Ac externæ gravitatis
 Index sit clarissima,

Habet virtus hæc quid gratū,
 Nàm cùm illi sit innatum ,
 Quod sit semper stabilis ,
 Për aspectum sui sacrum ,
 Ut formosum simulacrum
 Cunctis est amabilis.

Timor, Verecundia, Honestas.

Partes velût integrantes,
 Temperatum & ornantes
 Specta sub his Symbolis,
 Honestatem, seu decorem,
 Verecundum & timorem,
 Probæ signum indolis.

Talos habet hic alatos,
 Quia timet inquinatos
 Actus indecentiæ;
 Probra fugit peccatorum,
 Sicut lepus venatorum
 Artes fraudulentæ.

Huic adstat hæc aspectum,
 Verecundum per affectum,
 Negans turpitudini;
 Sed honestas speciosa,
 Deo nè sit odiosa,
 Vultum velat iumini.

Dona, & Fructus Spiritus Sancti.

Hic clarescit mens fidelis,
 Alta luce, sine velis,
 Per donorum habitus,
 Quibus jam non rationis,
 Sed sectatur motiois
 Ductum Sancti Spiritus.

Modò capit revelata,
 Tota vivit, illustrata,
 Ex divinò lumine,
 Quò divinè comprehendit,
 Et scribendo se transcendit,
 Duce sacro flamme.

Ex his donis producuntur
 Dulces actus, qui dicuntur
 Fructus Sancti Spiritus,
 Qui sapore tèr amandò,
 Totum cor indulcorando,
 Illud replent funditùs.

N

Beatitudo.

Ut pacata jam oliva,
 Regno pacis insitiva,
 Mens standit superius,
 Ubi ducar Angelorum,
 Inchoaram & Sanctorum
 Vitam nunc interius.

Dum hoc modo quis beatur,
 Gustus, quibus delectatur,
 Tanto fructus superant,
 Ut tunc status viatorum,
 Et in caelis jam divorum
 Vix, aut parum differant.

Illum Christus exalcavit,
 Dum octonam praedicavit
 Beatorum speciem,
 Quorum actus via recta
 Illos ducunt, & perfecta
 Ad divinam faciem.

Paupertas Spiritus. I. B.

Sicut suum principatum,
 Merebatur ob peccatum
 Primus dæmon perdere,
 Dum in montem Testamenti,
 Super astra Firmamenti
 Præsumebat scandere,

Sic econtra nunc despecto.
 Non superbo, sed subiecto
 Paupertate spiritus
 Licet cælum comparare,
 Et in terrâ se beare
 Vitâ datâ cæli us.

Omnes ergo properate
 Opulenti paupertate,
 Et contemptu simili,
 Dei regnum æternale
 Vobis datum est venale
 Mente solum humili.

Miticas. 2. B.

Semp̄r signum Miticaris
 Fuit Agnus, cūm pacatis
 Symbolizans cordibus,
 Ex hōc illi comparari
 Cupiebat mente pari
 Christus in moralibus.

Mites autē in eminento
 Hōc magistrō prādicente,
 Vivunt beatissimi,
 Sunt cælorum candidati,
 Et in terra declarati
 Hæredes dicitissimi.

Undē semp̄r hīc gaudebunt,
 Nām cor suūm possidebunt
 In pace plenissimā,
 Et in terrā beatorum
 Cement Regem sæculorum
 In luce clarissimā.

Luctus. 3. B.

Si felici velis fieri
 Jesu Salvatoris tui
 Post hanc vitam patriam,
 Hic oportet te plorare,
 Et frequenter suspirare
 Ad caelorum atria.

Suffer libens quod gravamen,
 Dolor, labor, & certamen
 Mundi te mortificent,
 Ut transacta tristi via,
 Te caelorum infinita
 Fausta post lætificent.

Erit tuus consolator
 Paraclitus caeli, dator
 Liberalis munerum;
 Cujus dono praefens Luctus
 Sempiternos parit fructus
 Omnem supra numerum.

Misericordia. s. B.

Iram Dei vis placare ?
 Sed & fidem comprobare ?
 Miserere proximo ;
 Creas : Legem impievesti ,
 Si pro Deo subvenisti
 Egenorum minimo .

Hinc beatos miserentes
 Dixit Christus , dum egentes
 In hoc mundo sublevant ,
 Et paternò cum affectu ,
 Non tam verbis , quam effectu
 Artus ejus adjuvant .

Ex hoc ista Deo grata ,
 Egenorum miserata ,
 Stipem donat parvulis ;
 Ejus ut reminiscatur ,
 Deus , & miseratus
 In futuris seculis .

Munditia Cordis. 6. B.

Mundi corde sunt beati,
 Quia, mundo Jesu grati,
 Immunda despiciunt,
 Et gementes ex profundò
 Mundi sui cordis fundò,
 Loqui sic incipiunt:

Quid est nobis in hoc mundò,
 Tot mundanis per jucundò,
 Dum cælum aspiciamus?
 Et favore salutari,
 Mundis corde singulari,
 Ex nunc Deum cernimus?

Nòn intrabit cor immundum,
 Intrà sit, vel extrà mundum,
 Dei sapientia;
 Nàm divinæ puritati
 Sola cordis defæcati
 Placet conscientia.

Pax. 7. B.

Est oliva speciosa
 Pacis index gratiosa
 Pōst partam victoriam ;
 Dē quā Deo mens gratatur ,
 Quōd iam victrix mereatur
 Triumphalem gloriam.

Fregit arcum,ensem,scutum,
 hastam,bellum,nām actutum
 Aufugit discordia ;
 Pax in parte sensitivā,
 Affectivā , noscitivā,
 Ubique concordia.

Est Pax plena Beatorum ,
 Sed pacatis cælorum
 Pacis sunt finiti mi
 Undè Christus hos vocavit ,
 Dùm in monte prædicavit ,
 Filios Altissimi.

P

Persecutio. 8. B.

Eccè membra trucidata ,
 Laniata , mutilata
 Summâ cum sævitiâ ;
 Sunt crudelem passâ fortem,
 Rotas, ignes, eufem, mortem
 Prò Dei justitiâ.

Hæc est vita nunc justorum ,
 Sicut fuit & Sanctorum ,
 In hoc mundo deprimi ,
 Infamari , contristari ,
 Vilipendi, cruciari ,
 Et à multis opprimi.

Sed qui Jesu passionis
 Est sodalis , & agonis
 In valle miseriæ ,
 Pòst à Jesu contolatur ,
 Et in cælò delectatur ,
 Contors Jesu gloriæ.

Præsentia Dei.

Duplex Dei nos videntis,
 Et nobiscum colloquentis
 Signatur præsentia;
 Una præstat, sed secunda
 Tibi fortè plus fecunda
 Est experiensia.

Prima fit per intellectum,
 Per quem mentis ad conspectum
 Deus præsens sistitur;
 Sed secunda per figuras,
 Specierum & staturas,
 Prædit liber, struitur.

Si nunc tibi vis prodesse,
 Totus & perfectus esse,
 Coram Deo ambula;
 Illum semper te videntem,
 Intus, foris & præsentem
 Specta mente sedulâ.

Amor Dei.

Eccè pandit totum pectus
 Hic amator pèr affectus
 Ergà Dei filium,
 Ut in corde flammis nato,
 Jesu Christo dedicato,
 Paret domicilium.

Nàm in centrò cordis sui
 Solò cupit Jesu trui
 Ex ardore Spiritus,
 Sed dùm ardor hic increscit,
 Corde totus inflammescit,
 Pèr amoris impetus.

Verus est amator iste,
 Qui te solum Jesu Christe
 Ex amore feligit,
 Et te supèr cœli bona,
 Sed non proptèr tua dona,
 Purò corde diligit.

Pura intentio.

Omnes agunt propter finem, Hæc in purò corde triplex, Sed voluntas (mente totâ
 Séd virtuti nûm confinem, Nominatur: Recta, simplex, In amore jâm absorptâ
 Discernit intentio; Deiformis altera; Sui Finis ultimi)
 Agunt boni, agunt mali, Recta Deum propter Deum, Deiformi transformatur,
 Fine sed dum inæquali, Simplex vult unitum eum, Et tota Deificatur,
 Dispar est contentio. Cû postponit cætera. Vi affectus intimi.

Directio intentionis.

Hæc est virgo verè prudens ,
 Quæ virtutum tota Studens
 Variarum fructibus ,
 Hos lucratur unò actu ,
 Nàm intendit unò tractu
 Plurimarum finibus .

Larus odit , quas detexit ,
 Dùm supernæ se conspexit
 His lucernæ radijs ;
 Hinc jam tota vult sincerè
 Soli Deo complacere
 In virtutum Stadijs :

Præter illum nil intendit ,
 Nèc in mundo quid præten-
 Dùm agit, aut patitur, (dit,
 Nisi Deum plùs amare ,
 Et ubiquè collaudare,
 Sic ad astra graditur.

Perseverantia in Virtutibus.

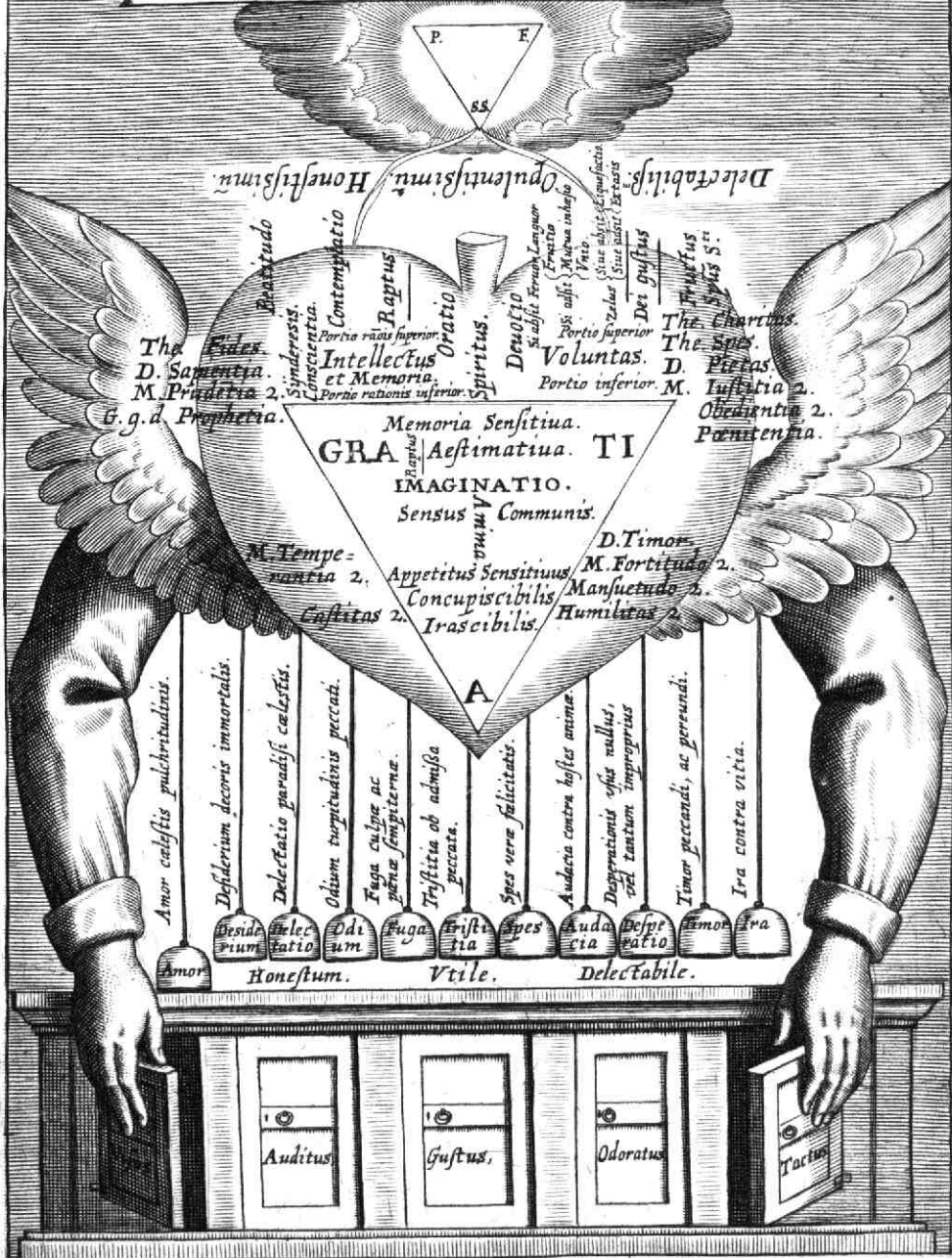

*Victrix laurus ut frondente
Semp̄r̄ perstat, & virente
Comā naturalit̄r;
Sic ex purō Dei donō
Perleverat quis in bonō,
Et obit finalit̄r.*

*Proût virtus p̄r constantes,
Et disturnum superantes
Actus hic acquiritur,
Sed ex Dei voluntate,
Ejus Solā bonitate,
Ut donum conceditur,*

*Sanctē plures inceperunt,
Sanctiores & vixerunt
in progressu plurimī,
Sed qui morte post desendā
Perierunt & horrendā
In fine miserimī.*

TYPVS PASSIONVM ANIMÆ

*D. Bernardus super Cant. Serm. 81.
Age Jam intendamus declarationi huic, ut quò Anima plenius suam
agnouerat Originem, eò amplius erubescat vitam habere degenerem.*

QUARTA PARS.

Oratio Mentalis.

Hoc Secretum , & suave
 Dei notum est conclave ,
 Ad quod pulsat anima ,
 Eccè cordis quò fervore ,
 Qui se prodit ex Vapore
 Velut flammâ maximâ ,

Vult hanc portam introire,
 Hinc se totam præmunire
 Christi cruce didicit ,
 Frustrâ sciens hunc pulsare,
 Qui recusat hanc portare ,
 Nam hic clavem despicit.

Ergò si quis huc intrare ,
 Et devotè vult orare
 In Dei præsentia
 Curet mentem expurgare,
 Cruci tempèr & adstare
 Purâ conscientia.

R.

Distractio in Oratione.

Fuge procul hinc amica ,
 Quid hic spectas inimica ,
 Aves, naves, flumina?
 Modò tempus est orandi,
 Et cùm Deò conversandi,
 Claude tua lumina.

Pietatis quis radice
 Caret, cùm alternâ vice,
 Nunc cùm Deò loquitur,
 Et pôst vagus, uti ventis
 Extrâ se distractæ mentis,
 Lubens, volens rapitur.

Sed cùm Deò scit tractare,
 Piâ mente qui vacare
 Soli Deo studuit,
 Et qui totus introversus,
 Sibi numquàm est diversus,
 Et seipsum domuit.

Præsentia Dei in Oratione.

Vis sentire sublevamen ,
 Dùm inivnum pèr certamen
 Turbat te mens varia ?
 Deum noſce tunc præſentem,
 Vèl efformet aſſiſtentem
 Vis imaginaria.

Bonum eſt & Jeſum natum ,
 Vèl in Cruce deſolatam
 Extrà ſe non quærere ,
 Sed in ſui cordis fundò
 Hunc affectu tèr profundò
 Intrà ſe conſpicere.

Et dùm Chriſtum meditando,
 Vèl amantèr compellando,
 Se voluntas explicat ,
 Solò tunc aspectu vivò,
 Simplò , ſed non diſcurſivò.
 Hæc affectum duplicat..

Præparatio.

Numquàm verè quis oravit,
Mentem qui nõn præparavit
Remotè, nèc proximè,
Hinc externa distractiva,
Et internè turbativa
Sunt vitanda maximè.

Antè Dei te conspectum
Sempèr sternas, ut abjectum,
Ingratum, vilissimum,
Et indignum propinquare,
Sivè vultum sublevare
Ad Deum Altissimum.

Illud, crede, documentum
Tibi dabit incrementum
Oranti mentalitèr,
Si sis velût Publicanus,
Antè Deum levans manus,
Quàm potes humilitèr.

Lectio.

Partus mentis præparatæ,
 Et à turbis segregatæ,
 Est attenta lectio,
 Quam dum orans recitabit,
 Hanc, ut mandens, ruminabit
 Sequens recollectio.

Sit hæc Sancta, non sit vana,
 Ex objecto Christiana,
 Tota necessaria,
 Ut à Scopis meditandi
 Cor non ducat in vagandi
 Pruritus per varia.

Sit sedata, sit perpenſa,
 Opportuna, non extenta
 Ultra tempus debitum,
 Ut amore disſultante,
 Et affectum excitante
 Hæc inflammet spiritum.

Meditatio.

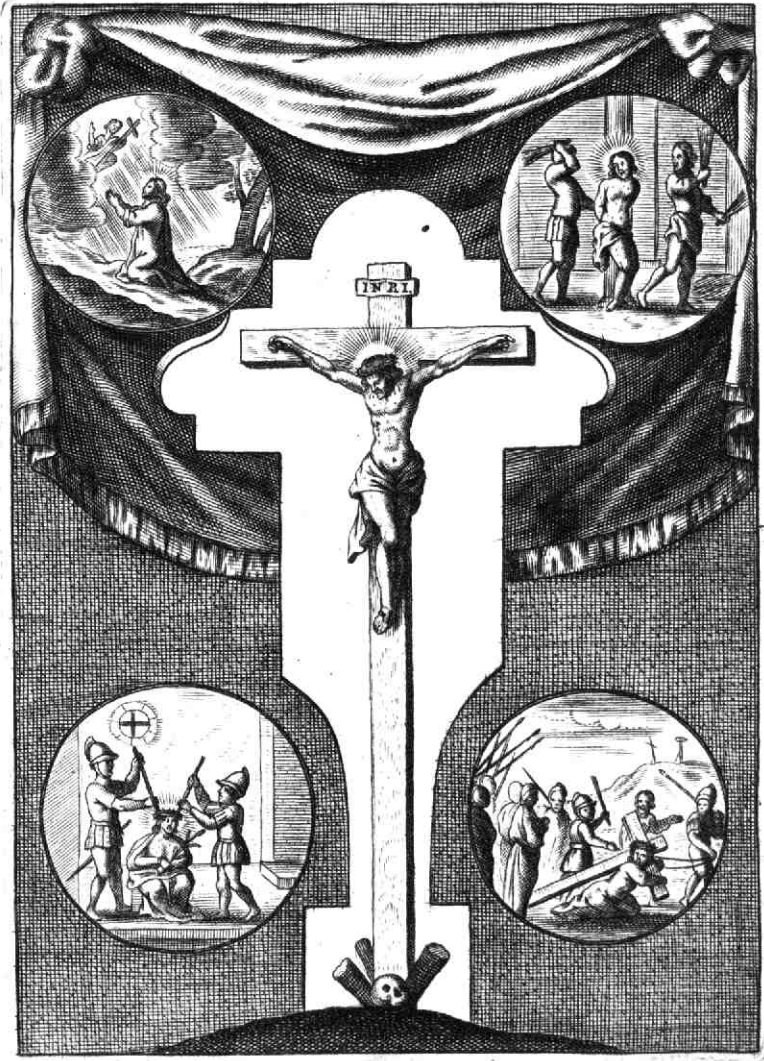

Meditatur, qui discurrit
Intellectu, & percurrit
Dei beneficia,
Quibus intus moveatur,
Ut virtutem amplectatur,
Et declinet vitia.

Sicut flamma suscitatur,
Ignis folle dum sufflatur,
Donec totus ardeat,
Et ut igne flammescente,
Nullus centet sana mente,
Quod folle plus egeat,

Voluntatis sic affectus
Per discursum intellectus,
Ut folle succenditur,
Sed dum totus exardescit,
Quoad utque deservescit,
Frustra plus discurreat.

Meditatio Passionis Christi.

Rex æternus Sæculorum,
 Tamquam in latro, famulorum
 Jussum comprehenditur;
 Flagris lacer, atque spinis
 Coronatus, in divinis
 Membris Crucifigitur.

Si te Christus non amasset,
 Putas tanta tolerasset,
 Aut fudisset sanguinem?
 Hunc amorem meditare,
 Eandem tuam contemplare
 Et iugritudinem;

Illam lava salutaris
 In amoris Jesu mari
 Exundante fluctibus,
 Qui de plagis salientes,
 Mundant omnes penitentes,
 A culparum fordibus.

Meditatio Mortis.

Nòn Perfaram , nèc Medorù
Sed lex Regis est caelorum,
Pèr q iam omnes morimur,
Causa legis est peccatum ,
Ab Adamò perpetratum
In quò cuncti nascimur.

Est incerta quidè m hora,
An pullabit in aurorâ ,
Vèl ætatis vespere ;
At est certù , quod ut fulmen
Nòn formidat Regum eula
Nèc scit ulli paicere.

Quin nec magnos belli duces
Armis , & aspectu Truces
Horret ipsa trucior ;
Sed hanc spernit , cui Thema
Semper est hoc mortis sche-
Nam fit il'ò tutior. (ma,

Meditatio judicij.

Quandò judex est venturus,
 Quantus tremor est futurus
 Ad Ejus præsentiam!
 Nam è justò Tribunali,
 Sorte dabit inæquali,
 Finale sententiam.

Ad clangentis tubæ sonum,
 Comparebunt antè thronum
 Minores, & maximi,
 Et in vitam sempiternam,
 Pœnam jùnt vèl æternam
 Primi, & novissimi.

Ensis, fulmen reprobandos,
 Sed Oliva præmiandos
 Designat in gloriâ;
 Hæc sunt tibi meditanda,
 Et in corde ruminanda
 Frequenti memoriâ.

Meditatio inferni.

Quod hic altè specularis,
Vèl profundè demiraris
Sùb inferni schemate,
Umbram credas, vèl figuram,
Te videre, seù licuram
Solò sub Ænigmatè.

Nàm dolores Barathrales
Quantisinc. & quor, & quales,
Est indemonstrabile;
Quid sit damni Cruciatas,
Damnatorum ululatus,
Est impenetrabile.

Sed Æternùm hoc horrendù,
Nullis ævis finiendum
Super hæc rememora,
Nàm hæc mente ponderata,
Et perpècè cogitata,
Sunt peccati remora.

Meditatio Paradisi.

Nullus umquàm intellexit,
Nec audivit, aut aspexit,
Sed nec corde credidit,
Quanta Deus perdilectis,
Cui tempèr & affectus
In cælo recondidit.

Læti palmis, & coronis,
Hic gaudebunt mûæ sonis
Cunctorum concentuum;
Ludent Chely, lyrâ, chordis
Consonantis sempèr cordis
Cùm choris Cælituum.

Hic videbunt, & amabunt
Deum nostrum, & laudabunt
Pèr æterna sæcula;
Felix, qui pèr viam crucis,
Sempiternæ tandèm lucis
Intrat Tabernacula.

Voluntas accensa.

Intellectus meditando
 Dùm ascendit, ut volando,
 Ad Dei notitiam,
 Parè passu, vèl mensurâ,
 Suâ movet ex natura
 Amantem potentiam.

Sed tunc cesset intellectus,
 Voluntatis dùm affectus
 Cæpit exardescere;
 Nam peroptat mens instantèr
 Non tam Scire, quàm flagran-
 In amore cretete.

Hæc voluntas cùm jam tota
 Est accensa, seu commota,
 Aquâ non offenditur;
 Sed doloris fonte gratô,
 Ex amoris flammâ natô,
 Multò plus succenditur.

Gratiarum Actio.

Mens internâ motione,
 Et supernâ notione
 Illustrata funditùs,
 Se devinctam Dei donis
 Recognoscit, & his bonis,
 Quæ recepit cælitùs.

Hinc pro cunctis antea actis
 Jesu Christi benefactis
 Miræ multitudinis,
 Totò corde dilatò
 Incalescit ex innatò
 Æstu gratitudinis.

Et ut cor sit plenè gratum,
 Oprat suum sociatum
 Infinitis cordibus;
 Ut cum suo totè unitis,
 Repleatur infinitis
 Grati cordis laudibus.

Oblatio.

Qui se novit debitorem
Ergà Deum Creatorem,
Grates vult rependere;
Sed non valens per effectus,
Totus transit in affectus,
Ut has possit reddere.

Undè Deo vivo, vero
Offert corde persincèro
Ad solvenda debita,
Jesu Christi morientis,
Et Mariæ condolentis
Infinita merita.

Offert secum, quod beatum
Fuit, est & erit gratum
Suprà, vèl sub nubibus,
Prò commissis jam peccatis,
Prò acceptis, & speratis
A Deò muneribus.

Petitio.

Omnis orans tunc perorat,
 Deum ipsum & honorat,
 Dum scit grata petere;
 Bene prius sed reflectat,
 Quis, à quò, vel quid expectat
 Ut possit accipere.

Nam qui petit, exaudiri
 Non meretur, nec potiri,
 Hinc petat humiliter,
 A quò petit, est Deorum,
 Deus, & Rex seculorum,
 Ut petat serviliter.

Dei laudem, & honorem,
 Christi petat & favorem,
 Sed fiducialiter.
 Et tunc viva fides dabit
 Cuncta, quæ sic postulabit,
 Si petat stabiliter.

QUINTA PARS,
Oratio Supernaturalis.

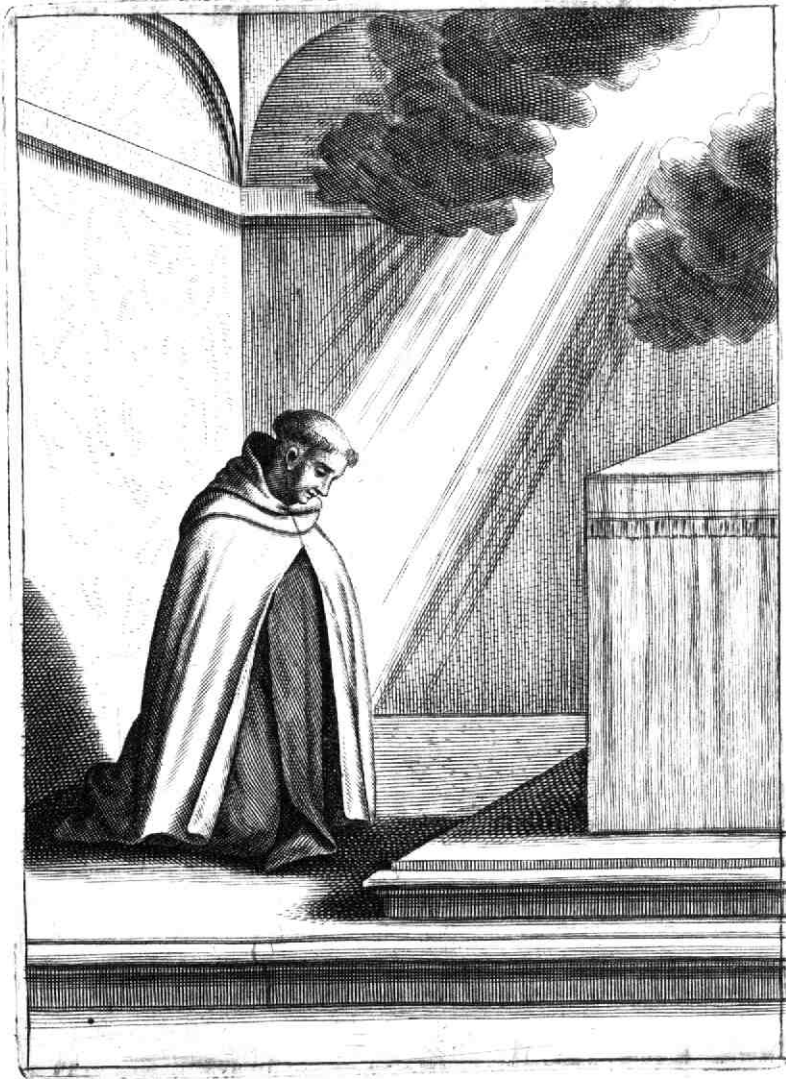

Hæc est cibus perfectorum, Nihil amant extrâ Deum,
Quò selectæ viatorum? Solum ipsum propter eum,
Solidantur animæ; Sui non intuitu;
Quorum corda dum suspirant, Orbi carnis servitute,
Præter flammam nil exspirant Sempèr agunt in virtute,
Charitatis intimæ, Et Eliæ spiritû.

Hinc non solum est mentalis,
Sed & supernaturalis
Horum est oratio;
Quæ non illam est volentis,
Sed quæ Dei miserationis
Est mera donatio.

Oratio Recollectionis.

Recollectus ad interna ,
 Non attendit ad externa ,
 Neque visibilia ;
 Nam est totus introversus ,
 Prorsus & ab his aversus ,
 Quæ sunt sensibilia .

Fatigatur intellectus
 Jesus nobis cum dilectus
 Extrà nos inquitur ;
 Solâ vivâ fide duce ,
 Clariori semper luce
 Intrâ nos inspicitur .

Sic se foris occultente ,
 Intus orat Deum mente ,
 Qui seipsum colligit ;
 Sed à Deo recollectus ,
 Suprà semet est evertus ,
 Et se tunc non dirigit .

Contemplatio.

Contemplatur quis divina ,
 Nōn humanā disciplinā ,
 Sed ex vi notitiæ ,
 Quam serenat sacri flamen ,
 Cordis aufert dūm velamen ,
 Donō sapientiæ .

Hæc cælestis est fulgoris ,
 Æstuantis & amoris
 Divina sciencia ,
 Nām illustrat intellectum ,
 Sed inflammat & affectum
 Plus experientia .

Hocce donō nōn fruentes ,
 Erunt Sancti , connitentes
 Cūm divinā gratiā ,
 Martha nōn contemplabatur
 Sancta tamē celebratur ,
 Ut dicit Theresia .

Oratio Quietis.

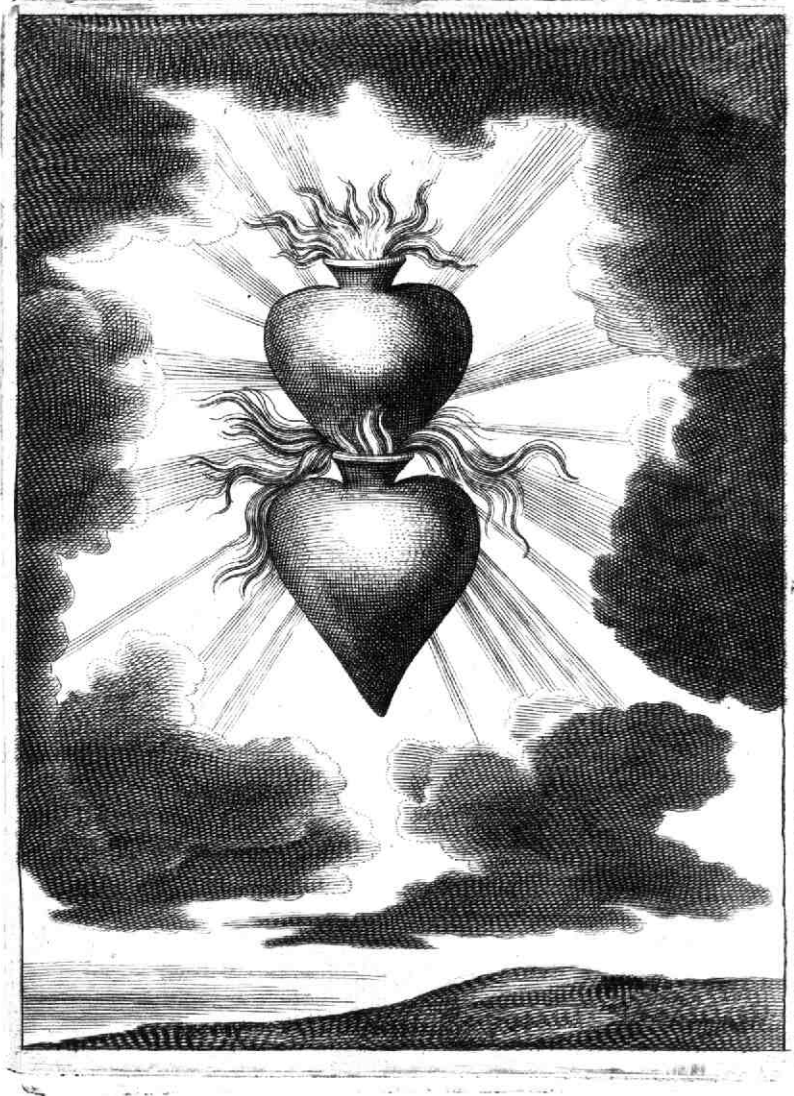

Quam amantè delitescit,
 Et securè requiescit,
 In hoc sinu anima;
 Nescit undè delectatur,
 Tota tamèn satiatur,
 Voluptate maximâ.

Gustus hic tranquillitatis
 Inest centro voluntatis,
 Quæ ligata dicitur,
 Vires tamèn nocitivæ
 Sunt solutæ, non captivæ,
 Quod fati discernitur.

Sibi nomen hic divinum
 Mirè modò tam vicinum
 Intellectu comperit,
 Quod ad ejus unionem,
 Për conatus autionem,
 Pervenire poterit.

Oratio Unionis.

Ex amore inflammato,
 Flammas & reciprocato
 Grata surgit unio,
 Quæ non semper est totalis,
 Datur quippè partialis
 Cùm Deo communio.

Nam voluntas sepe tota
 In amoris hujus scholâ
 Unita percipitur :
 Sed dùm vis, quæ contempla-
 Adest, & quæ memoratur,
 Unio perficitur.

Tunc voluntas plùs amando
 Gaudet Deo, quàm spectando
 Intellectus mystica,
 Et est vis memorativa,
 Ex virtute fruitivâ,
 In Deo pacifica.

Raptus.

Mens jam Deo suo plena,
 Et à semet aliena
 Ad superna trahitur,
 Et affectu violento
 Sublevata in momento,
 Ad divina rapitur.

Luce, tactu, sive flammâ
 Sic abstracta mens vi Summâ
 juxta murum Domini;
 Audit verba clandestina,
 Solâ luce quæ divinâ
 Innotescunt homini.

Raptus hic in voluntate
 Numquam fit, nam voluptate
 Hæc ad bonum trahitur;
 Sed vis omnis noscitur,
 Motione non nativâ,
 Verum raptum patitur.

Volatus Spiritus.

A Theresâ declaratur,
 Quod volatus hic vocatur
 Raptus in substantiâ,
 Sed in modò concitatò,
 Pèr volatum indicatò,
 Infit differentia.

Fit dùm motu repentinò,
 Nòn humarò, sed divinò,
 Tota mens corripitur,
 Et ut globus è tormentò,
 Sic volatu violentò,
 Ad Deum abripitur.

Menti Deo tunc adstanti
 Revelantur in instanti
 Divina magnalia,
 Quæ tunc prius intellexit,
 Nam tòr anrè non perspexit
 Supernaturalia.

Ebrietas Spiritus.

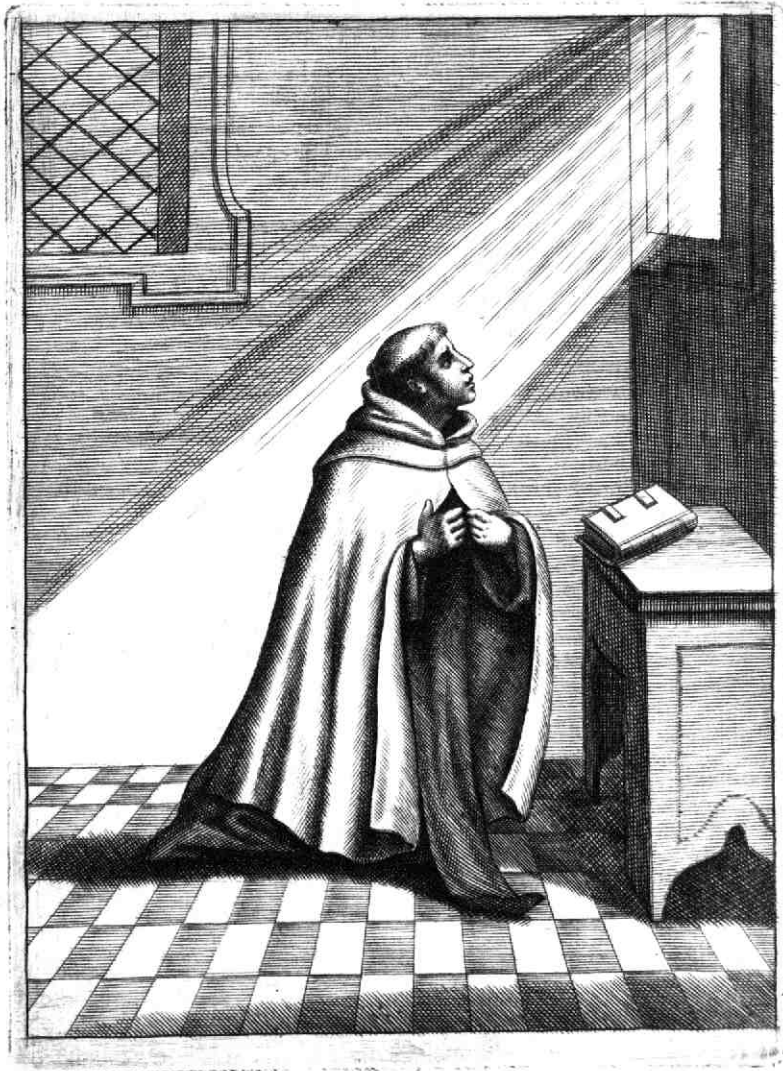

Inflammarum cor amore,
 Totum fervens ex ardore,
 Plus justò distenditur,
 Hinc dum amor invalescit,
 Et hic ardor sic accrescit,
 Temulentum dicitur.

Et ut in ebrietate,
 Vinum præ nimietate
 Frequentèr evomitur;
 Temulentus sic amore,
 Voluptatis præ sapore
 Jubilare cogitur.

Est hoc donum singulare,
 Quò se Christo immolare,
 Ardet hæc satietas;
 Æstu nam ferventiori,
 Sempèr vult in cruce mori
 Mentis hæc Ebrietas.

Impetus Spiritus.

Felix pectus, quod amoris
 Incremento sanctioris
 Ferendo non sufficit,
 Sola placet medicina
 Clara, simplex, & divina,
 Sed hæc adhuc deficit.

Hinc affectus inflammati,
 Et æffulus incitati
 Solent cor imperere,
 Quia Deum tam amatum,
 Et tot votis exoptatum
 Nondum licet cernere.

Ardet siti, sed hanc amat,
 Solam sitis hæc inlamar
 Amati præsentiam,
 Qui dum ad huc delitescit,
 Sitis semper plus increfcit
 Per ejus absentiam.

Penetratio Divina.

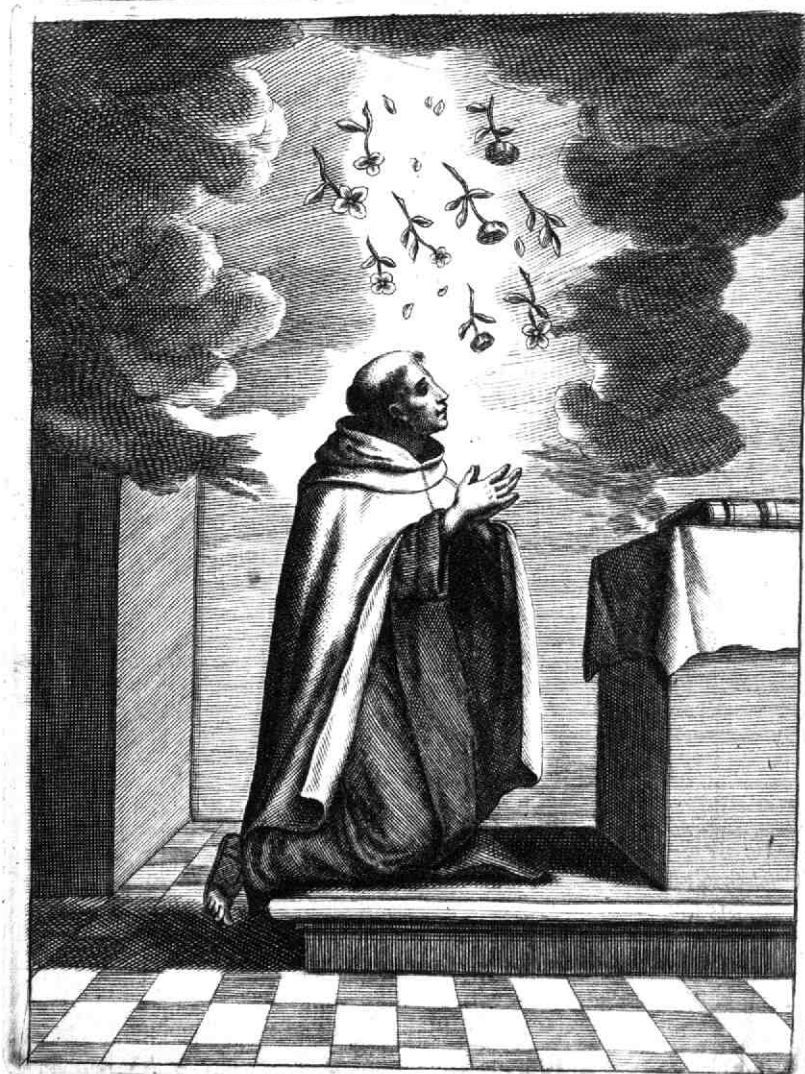

Mens à Deo penetratur,
 Ad interna dum vocatur,
 Ut dilectum audiat,
 Fit hoc intus leni sonò,
 Vèl acutiori tonò,
 Ut hunc coram sentiat.

Est impulsus delicatus,
 Quo se menti tunc amatus
 Præsentem insinuat,
 Ut hæc tantum ad favorem,
 Cor illius in amorem
 Plus urgere statuat.

Deum juxta se sentire,
 Nèc videre, sed audire,
 De quo mens non ambigit,
 Est subtilis valde pæna,
 Sed conditò melle plena,
 Quam idcirco diligit.

Odores Cælestes.

Alter modus excitandi,
 Et se menti declarandi,
 Summò cum deliciò,
 Pèr odores est cælestes,
 Tunc præsentis Dei testes
 Statim ab initiò.

Odor rosæ speciosæ,
 Nòn est hic natura rosæ,
 Sed rosæ nutritia,
 Sic odores hi selecti,
 Nòn sunt Deus, sed dilecti
 Præsentis iudicia.

Illis Deum plùs cognoscit,
 Et amplecti mens exposcit
 Dilectum ardentius,
 Sunt jam tamèn ejus vota,
 Nòn pænosa, quamvis tota
 Amet hic intentius.

Vulneratio Divina.

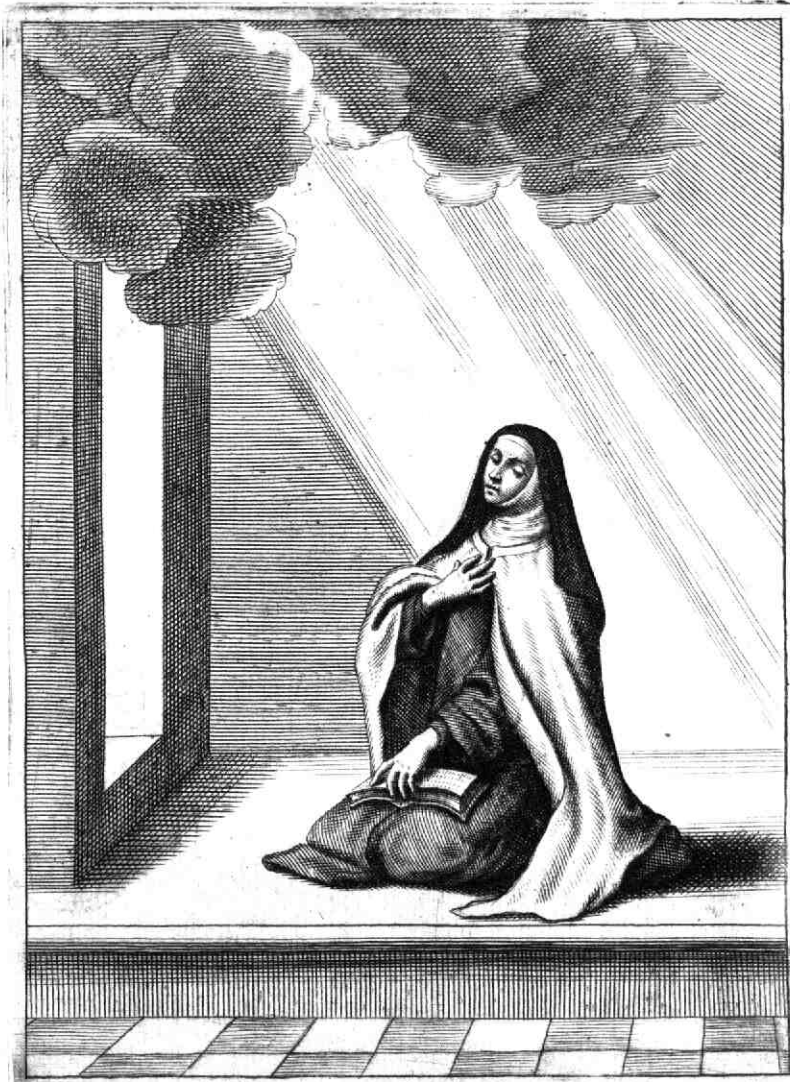

Est sagitta hæc amoris,
 Amoreli & doloris,
 Cordi dùm intigitur,
 Quâ voluntas non uatidò,
 Sed affectu impulsivò
 se se supergreditur,

Dùm Theresam sagittabat,
 Et cor ejus vulnerabat
 Seraphinus spiritus,
 Ex amore faucibus,
 Et dolore se credebat
 Interire penitus,

Non est dolor corporalis,
 Sed irè valdè spiritalis
 Affectum transverberat;
 Est acerbus, & acutus,
 Sed quòd melle fit imbutus,
 Illum cor desiderat,

Languor Animæ.

Habet amor velût artus ,
 Nam producit multos partus
 Minâ cum potentia ;
 Sed est foetus principalis
 (Hic interdum est lethalis)
 Languoris præsentia.

Fit dum mens jam sauciata ,
 Et amore dilatata
 Oïlecto non fruïtur ,
 Nam tunc corde contabescit,
 Et dum feruor invalescit
 Languore consumitur.

Est affectus persuavis ,
 Sed naturæ nimis gravis ;
 Hinc faustâ memoriâ :
 Causa Mariannæ mortis,
 Paris & Theresæ fortis
 Fuit in historiâ.

Tribulationes.

Pōst favores tōt divinos,
 Et ardores seraphinos,
 Nil miram quod Anima
 Deō frui concupiscat
 Et ad hunc tota dehiscat
 Siti cordis intimā.

Sed ad hoc nōn pervenitur,
 Nisi postquām aperitur
 Amoris sinceritas;
 In hunc finem tribulatur,
 Veldit aurum & probatur
 Dilectæ fidelitas.

Movent plures tūc mortales,
 Et liqores infernales
 Tempestatas horridas;
 Sed pressuras, & dolores,
 Omnes vincit & angores
 Për virtutes solidas.

Visiones.

Cum dilectam tribularam,
 Et jam satis exploratam,
 Deus fidam iudicat;
 Tunc qui prius latecebat,
 Colluctantem sed videbat,
 Rursùm hanc lætificat.

Adfunt cæli visiones,
 Quæ divinæ sunt icones,
 Vel imaginariæ;
 Quibus menti Deus adstat,
 Et secreta manifestat
 Trinitatis Curiaë.

Sic supernis his figuris,
 Edocetur de futuris,
 Dùm cælesti lumine
 Intellectus contemplatur,
 Et voluntas inflammatur,
 Velut ignis flamine.

Locutiones divinæ,

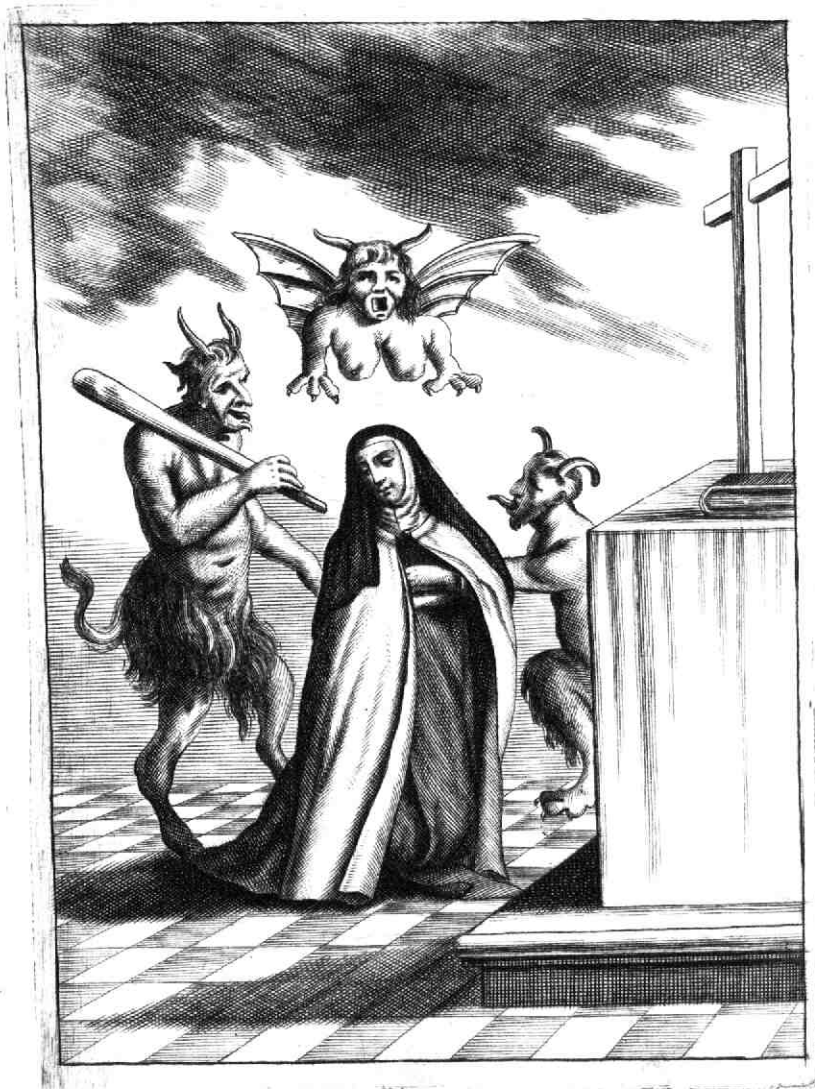
Non per solas visiones
Sed divinos & sermones
 Invis mens instruitur,
 Quando verbis auri datis,
 Vél incernè susurratis
 Deus hanc alloquitur.

Hæc vocantur successiva,
 Vél in eandem substantiva,
 Quandoquè formalis,
 Sunt ex mentis fundò nata,
 Summâ parte vél prolata,
 Sed non sunt æqualia.

Sola verba substantiva
 Vehementèr sunt activa,
 Nam virtutè maximâ nant,
 Hoc producûr, quod tunc so-
 In momentò lucem donant,
 Et pacem in animâ.

Tentationes.

Quæ præcendit desponsari,
 Põit amore conjugari,
 Deò cum Altissimò,
 Priùs adhuc expurgatur,
 Undecumqde dum tentatur
 Infultu gravissimò.

Contrà fidem, castitatem,
 Spem, & Dei bonitatem
 Suprà modum quatitur;
 Imò dirè verberata,
 A malignis & luxata
 Intùs, foris premitur.

Sic descendit ad inferna,
 Ascensura mòx superna,
 Ut dilecto placeat;
 Sic dilecta præparatur,
 Tota, quanta cum mundatur
 Ut & tora niteat.

B b

Desponsatio Spiritualis.

Dùm in mundò facultates,
Et pèr cordis voluntates,
Cuncta sunt æqualia;
Tunc sponsandi se spectando
Sibi manus, fidem dando,
Contrahunt sponsalia.

Sic dilecta Deo grata,
Ut sit coràm informatà
De dilecti dotibus,
Pèr transemmam hic apparet,
Et hæc statim tota patet
Sponsi sui nutibus,

Pèr hanc autèm visionem
Facta jam ad sponzionem
Deò suò dignior,
Cum dilectò desponsatur,
Amor & recipiatur
Sponsæ jam diviniòr.

Matrimonium Spirituale

Sponsa tandem est vocata,
Et amatèr invitata
Ad Sacrum connubium;
Arrha sponsi sponsæ datur,
Intèr ipsos celebratur
Divinum conjugium.

Hic amores uniantur,
Et ad dores sopiuntur,
Dùm in cenitò animæ
Se jam Deus manifestat,
Et præ gustum cæli præstat
Sponsæ dilectissimæ.

Pèr hanc sanctam unionem,
Et amoris unctionem
Fiunt unus spiritus,
Et est sponsus sponsæ vita,
Sponsa nam est insignita
Sponsi formâ penitus.

Ingressus in Divinam Caliginem.

Fælix ad hunc sponsa statum
Jâm evecta tēr beatum,
Vivit in caligine,
A figuris denudatur,
Et ut solis offuscatur
Perstringente lumine.

Quid sit Deus, intellectus
Totus Deo circumtectus,
Nescit mirabiliter ;
Sed sic Deum ignorare,
Est hoc Deum perustrare,
Et scire sublimi er.

Est caligo perlucescens,
Sed præ luce tenebrensens,
In quâ Deum anima
Plus accedit diligendo, (do,
Quâm hunc mente cognoscē-
Pace cordis intamâ.